

konfliktens historiske meningsløshed

SSFR-regeringen lockouter lærerne, efter at man har brugt KL som stråmand i overenskomstforhandlingerne, der skal finansiere heldagsskolen.

Regeringen er part i konflikten, og truslen om ”regeringsindgreb” er af samme årsag rendyrket og historisk meningsløshed, som så meget andet af det regeringen står for!

Djøfferne, journaliststanden, er langt om længe blevet udmærket tilfreds med regeringen, og istemmer italesættelsen af konfliktens realitet på regeringens side med et stort og gennemført systematisk forsøg på at beskrive lærerstanden som bagstræberisk, umoderne og doven! Tonen er personificerende, usaglig og moraliserende, hvor den knytter sig til snart 40 års markedsfundamentalistisk tradition for mistænkeliggørelse af offentligt ansatte!

Journaliststanden appellerer til jantes fuckfinger, når den styrer opmærksomheden omkring lærernes krav om kvalitative og faglige hensyn i undervisningen.

Udbudspolitikken på markedet repræsenterer og figurerer stiltiende som den absolut højeste nødvendighed bag det orienteringsmønster, der også præger tilgangen til konflikten. Langt om længe har regeringen vundet de kommercielle italesættere over på sin side, hvilket måske var formålet med det, som den hidtil har foretaget sig. Heldigvis ser det ud til, at det ikke giver bonus hos vælgerne. Socialdemokratiet har den mindste opbakning i mere end 100 år og SF nærmer sig spærregrensen.

Markedsfundamentalismen udgør den ideologisk betingede nødvendighed bag regeringens handlingsmønster. Man gik godt nok til valg på at ville det modsatte i 2011, fik således sit mandat på baggrund af falsk markedsførelse!

SSFR har givet [skattelettelse i toppen](#), [sænket virksomhedsskatten](#), opretholdt halveringen af dagpengeperioden, [forringet de økonomiske vilkår](#) for de svageste grupper på overførsel for at ”skabe incitament hos de ledige til at søge de stillinger, der beviseligt ikke er, tilsluttet sig en [finanspagt på EU-plan](#) (der er ensbetydende med en institutionalisering af Friedmans monetarisme, hvad statsfinanserne angår), er parat til at tilslutte sig en europæisk bankunion, støtter den finansielle sektor i et og alt, bl.a. ved fortsat at forære penge til sektoren via nationalbanken med gratis udlån, osv.

Og nu går man så i konflikt med lærerne, hvor man forsøger at finansiere heldagsskolen med en fjernelse af lærernes betalte [forberedelser](#) til undervisningen.

Folkeskolen misbruges respektløst af denne regering, sådan som den blev af den forudgående. Folkeskolen er et taknemmeligt offer for behovet for signalpolitik. Heldagsskolen kunne lyde som en god ide, den kunne godt passe ind som del af et flot flagskib. Det der gør det så grimt i situationen, er at man vil finansiere forøgelsen af undervisningstimer ved at fratage lærerne deres mulighed for at forberede sig. Det, der kunne være en god ide, ender således op som større kvantitet af timer, og lavere kvalitet. Børnene mister fritiden, muligheden for selv at strukturere sin tid og lege, og de puttes ind i et skema, der determinere deres dagligdag fuldstændigt.

Når regeringen nu ser ud til at have fået den italesættende magt over på sin side, så skyldes det, at man klart har underkastet sig de kommercielle mediers ideologi, lige som det store europæiske projekt handler om at lade markedskræfterne råde frit, fordi man holder på, at den fri konkurrence på markedets vilkår sikrer vejen frem mod den bedste af alle verdener.

Det forhold, at regeringerne i den vestlige verden i stor stil har sat markedet ud af kraft i et forsøg på at redde det, forplumrer dog billedet lidt. Indhold og etikette svarer ikke helt til hinanden her. De mange store redningspakker til den finansielle sektor strider mod ideologien, markedsfundamentalismen. Men fordi man forveksler den finansielle sektor med markedet, så er det tilsyneladende ok at bruge statens og nationalbankernes midler i forsøget på at holde sektoren oppe. Det har man gjort siden 2008, hvor staterne trådte til, kastede sine midler efter de mislykkede aktører på det "fri" finansielle marked, lige som den danske nationalbank i øjeblikket forærer den finansielle sektor penge. Skabelsen af penge, den billigste måde at gøre sig rig på, ligger i institutionerne, nationalbankerne og den finansielle sektor. De producerer ikke en skid andet end gældsbeviser, dvs. penge, virtuelle værdier, købekraft, efterspørgsel.

Ifølge den gældende ideologi så skaber udbuddet af ressourcer og arbejdskraft sin egen efterspørgsel. Det figurerer som præmis i de regnemodeller, som regeringen orienterer sig efter. Når der tales om den højere nødvendighed i dansk og europæisk politik, så ligger disse modeller og præmisser fast som grundindholdet, selv om det netop er tilbagevist af fakta, at udbuddet af arbejdskraft skaber sin egen efterspørgsel. I flere sydeuropæiske lande er den registrerede arbejdsløshed tæt på 30 % og den reelle langt højere, lige som antallet af danskere i den arbejdsdygtige alder på overførsel eller uden indtægt er langt over en million.

Markedet er ideologisk defineret som den mekanisme, der skal bære og give mennesket sit værd. Men det faktuelle marked kan hverken bære eller give de mere end en million danskere sit værd, som står uden for arbejdsmarkedet. Og hvis dem, der får deres løn for at administrere og bekæmpe "arbejdsløsheden" skulle regnes med til de arbejdsløse, hvad der er vægtige argumenter for at gøre, så er mere end halvdelen af os i den arbejdsdygtige alder med i gruppen, der står uden for arbejdsmarkedet.

Efterspørgslen på arbejdskraft mangler, hvor efterspørgslen på at være efterspurgt på arbejdsmarkedet er anderledes nærværende, dvs. omvendt proportionalt med den manglende efterspørgsel på arbejdskraft. Påstanden, om at incitamentet til at deltage i sin egen selvopretholdelse mangler, er patetisk, sådan som den står bag argumenterne for at forringe de økonomiske vilkår for folk uden for arbejdsmarkedet.

Udbuddet af arbejdskraft har ikke skabt øget efterspørgsel på arbejdskraft. Markedet svigter, det er ikke de arbejdsløse, der svigter. Alligevel taler regeringen som om, at det vil komme, dvs. som om, at bare vi får nogle flere arbejdsløse, så vil arbejdsløsheden forsvinde af sig selv! Det er ren ideologi, leflen for kapital og arbejdsgiverside, usympatisk del af den model, som man regner efter, forsøger at putte verden ind i, når anbefalingerne til regeringen formuleres i finansministeriet med sine DREAM-modeller.

Det hedder sig, at penge er efterspørgsel, og at der med genereringen af penge, hvilket fortrinsvis sker i hænderne på dem der allerede har, skabes efterspørgsel på arbejdskraft. Men der er allerede skabt oceaner af penge, virtuelle mængder af virtuel kapital, modsat realkapital. De mange penge er skabt som lån i allerede etablerede lånebeviser og/eller realkapital. Men de afstedkommer ikke efterspørgsel på arbejdskraft.

Verden svømmer i øjeblikket i virtuelle kapitalværdier, som ikke tør slå sig ned i realøkonomien. Og, hvad der ikke tales så meget om her, er, at for hvert registreret pengebeløb, der findes som aktiv et sted i verdensøkonomien, der er samme aktiv komplimenteret af et tilsvarende passiv, dvs. aktivet som købekraft har sin komplimenterende side som gæld et andet sted i verdensøkonomien. Således er markedets vindere, alverdens kreditorer, komplimenteret af verdens tabere, debitorer. Der skyldes nøjagtigt lige så meget, som der er til gode. Pengene passer, men verden er ikke blevet rigere med etableringen af alverdens virtuelle penge. Rigdom er fattigdom. Hvad det nordlige Europa har til gode, det skylder de sydeuropæiske lande.

Selv om de mange gode penge findes i overmål, så tør alverdens kreditorer ikke rigtigt lade deres krav på ydelser og goder manifestere sig i realøkonomien. De ved med andre ord, at deres penge er virtuelle, ren luft. Deres efterspørgsel kommer derfor ikke til udtryk i hænderne på dem, der står og efterspørger pengene! De har kun deres hænder, og de kan ikke lave noget, som de købestærke efterspørger.

Alle de virtuelle kapitalværdier svæver således i øjeblikket som urealistiske krav på fremtidens værdier, i en verden hvis natur og livsbetingelser forsvinder i takt med, at de højtflyvende realiserer sig. En del af de mange penge stod ind til for nyligt på cypriotiske bankkonti, hvor den europæiske union med Angela Merkel i spidsen besluttede sig for, at indskyderne i disse banker skulle være med til at betale Cyperns stat for det uføre, som den var havnet i. Det har sendt et stærkt signal til andre af de sydeuropæiske stater og bankers kreditorer. Fra nu af ved indskyderne, disse stater og bankers kreditorer, at de kan komme til

at betale for det uføre, som de forskellige stater er kommet i, bl.a. fordi man har opgivet sine nationalbanker, dvs. overladt mulighederne for selv at generere penge nationalt til ECB, der har patent på at slå mønt inden for Euroen. Resultatet bliver/er, at vinderne i nord fra nu af kan se frem til, at de tabende nationer i syd vil overlade dem endnu mere af deres i forvejen sparsomme finansielle kapital. Dem, der har, skal gives af dem, der absolut ikke har for meget. Det er markedets lov, den som fru Angela Merkel, Helle Thorning og Fru Margrethe d. I af Danmark, nemlig økonomi- og indenrigsminister Vestager tror på og adlyder, når man taler om den højeste og absolutte nødvendighed.

Vi andre, der er i stand til at distancere os intellektuelt fra den omtalte nødvendighed, taler om denne nødvendigheds nødvendighed. Vi ser med andre ord den indre tvang, der strukturerer de ærede kvinders begrænsede kognitive kapacitet. Det handler ikke om en absolut og overordnet nødvendighed, men om ideologi, dvs. falsk bevidsthed.

En dansk statsborger er ifølge WWF's seneste rapport gennemsnitlig den fjerde mest svinende af samtlige verdens nationaliteter. Vi har med andre ord et individuelt forbrug af klodens begrænsede ressourcer, der siger spar to til det meste. Alligevel så taler socialdemokrater og kristdemokrater over alt inden for den europæiske union om, at vi skal forbruge os ud af alverdens mangelsituation, dvs. forbedre vor konkurrenceevne i forhold til alle andre, så vi kan tilrane os nogle flere midler på bekostning af alle andre. Det er ganske enkelt noget forbandet svineri, for nu at sige det på en måde, der ikke lider unødigt under de perverse krav om at holde tonen.

Hvis den danske regering ville spare nogle penge, så kunne den begynde med at smide folkekirken ud af skolen og drømmemodellerne ud af finansministeriet. Hvorfor skal staten finansiere de 300 timer, som man forkynder kristendom i for ethvert barn op gennem dets skoletid. Til sammenligning får historieundervisningen 360 timer, samfundsfagene 120 timer, fysik/kemi 120 og geografi kun 120. I stedet kunne man ansætte nogle filosoffer, der kunne lære eleverne at distancere sig fra alverdens religiøse og ideologiske vås, herunder regnedrenge-nes markedsfundamentalisme.

Det er åbenbart, at regeringen er i led med noget stort og overnationalt. Heldigvis ser det ikke ud til, at den nyligt etablerede alliance mellem djøffistan og SSFR holder i befolkningens øjne. Nu mangler vi bare, at befolkningen lærer, hvad [det store dyr i åbenbaringen](#) hedder, og at det handler om at tage det ved hornene, dvs. sparke ideologien på lossepladsen sammen med djøfferne og hele den herskende orden.

Enhedslisten ser ud til at melde sig ud af Folkebevægelsen mod EU, hvilket giver os den perfekte anledning til at melde sig ind i bevægelsen, så den kan blive det, som den kalder sig, nemlig en bred folkelig bevægelse.

Mvh. Steen
Odense d. 30/3 2013